

Till en anfäktad broder, en lärare i församlingen

Älskade broder i Herren! Guds frid, ja, blott den underbara *Guds frid* mitt under allt djävulens raseri! Jag har genom N. i dag fått några förtroliga ord viskade i mitt öra om »den kamp, som dig förelagd är», (Ebr. 12) och blott hört så mycket, att jag ville såsom en stridsbroder skynda emot dig med ett uppmuntringsrop: Håll ut, broder! Det är blott om en liten ond stund till görandes, det gäller blott om en liten ond stund! Du säger kanske, att du förtjänar ingen uppmuntran.

Jag förstår saken någorlunda. Och bleve det dessutom fråga om vår förtjänst och vårt välförhållande, då förtjäna vi intet annat än straff; men nu är det fråga om, huru djävulen skall besegras och själar frälsas. Har jag nu icke allt för mycket missförstått dig, så är väl faran mera, att du vill drunkna i misströstan och vemod, än att du är nöjd med dig och förbiser dina fel.

Och om jag häri förstått dig rätt, så är nu ingenting så nödigt för dig som en alldeles orimlig och djärv tro, ett besynnerligt öga, som kan se i mörkret, se den Underliges lekande uti allt, vad gruvligt han tillstår. Jag minns väl din klagan över ditt eget häftiga lynne; nu har jag hört något om din hustrus.

Du har då nog till prövning, käre broder. Kunde du utdriva allt ont, så gjorde du det säkert. Du hade hellre frid och änglaliv. Nå, du får nu kännbart lära, huru mycket *vi* förmå. En dyr frukt. Men att *Gud* icke hjälper, att Gud icke hör bön och borttager allt ont? Ja, därav skall du hava den andra dyrbara lärdomen. Man förstår aldrig Guds ord rätt utan erfarenhet. Och vi, arma barn, som skola tjäna andra med ordet, vi skola då särskilt i vårt hjärta och hus hava experimentalfältet. Oratio, meditatio och tentatio* voro ju de tre väsentligaste beredelsemedlen för läraren.

Och jag säger för min del, att om jag hade fått bliva så from och helbrägd, som jag önskat, tänkt och bedit av Gud, så hade jag nu icke suttit med detta brev, jag hade varken haft nog hjärta för saken, ej heller förstånd. Därför misströsta icke, käre broder. Bed och arbeta i ordet och vet, att *allt* är i Guds hand; *vi* förmå totalt intet, i oss är allt förtappat och förbannat, Gud skall vara ensam rättfärdig, ensam stark (vår rättfärdighet och starkhet) och ensam Gud.

Säg med Augustinus: Jube quod vis, sed da quod jubes**. Försänk dig så länge blott i Guds eget väsende, till dess ditt hjärta får trons höga blick och fröjd, så får du ock därav ny kraft; men även om du blott får hava hans nåd, så låt dig nöja (se 2 Kor. 12).

Och nu, käre broder, Gud vare med dig. Gud hugsvale och styrke dig.

* Bön, betraktelse och frestelse.

** Bjud, vad du vill, men giv själv, vad du befaller.

C-O Rosenius 1857